

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Krónikás*
Cím: *A mi Operánk*

Forrás: *Bpest.*

Bp.

1909 IX. 4

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Opera

Idő

"1909"

Személy

A mi Operánk.

Budapest, szept. 3.

Az opera kiadta jövő évi munkarendjét. Ennek legérdekesebb pontja, hogy az operában 1910. januárjától kezdve minden nap lesznek előadások.

Állapítsuk meg egy és más dolgot.

Állapítsuk meg, hogy operánk személyzete — a magánénekeseket és énekesnőket számítva, — nagyobb, mint a világhírű párisi Nagy-Operáé.

Állapítsuk meg, hogy éppen ezért — és egyéb privát okokért is — amelyekhez tudniillik a művészetnek semmi köze, — akárhány oly szereplője van a színháznak, aki az egész évben kétszer-háromszor lép föl. Egyébkor más dolga nincs, minthogy minden elsején fölveszi a fizetését. Az igen tisztességes fizetését.

És állapítsuk meg azt is, hogy operánk — dacára, hogy hetenkint 3—4 előadást tartott, — teljes három hónapig szünetelt.

Mindezek után pedig senki se csodálja tehát, hogy nem tör ki a lelkesedés hangja ajkunkon ez ujtásra. Legfőlebb tudomásul vesszük, hogy egy szégyenteljes és nevetéses állapot megszűnik.

Nevetséges, mert a bécsi operának rövid, alig hat hetes szünete van; és ha van — azért egy másik operaszínház tart magas nivóju előadásokat. A berlini két operában pedig az egész nyáron folyik a munka. Párisban is élvezhet nyáron az idegen operaelőadásokat.

Már pedig azt talán még a mi dédelgett és elkapott operaművészeink sem

tojgák állítani, hogy ezek a müintézetek nem produkálnak többet és jobbat, mint a miénk.

Szégyenteljes volt ez az állapot, mert éppen az operának kellene a nyáron nyitva lenni és előadásokat tartani.

Az idegenek nem vetik föl a mi szép fővárosunkat. De ha jönnek, akkor csak nyáron jönnek. És az egyetlen müintézet kapui, ahová intelligens külföldi — bármilyen nemzethez tartozik, — elmehetne, bezártan meredezik feléje. Mit tehet? Megy az orfeumba.

De ne nézzük az idegeneket. Hány vidéki van, bíró, tanár, orvos, ügyvéd, aki csak a nyári hónapokban szabadulhat. Hivatása máskor nem engedi. Föl is jön Pestre, körül is néz, de hamarosan tovább áll. A könyvtárak, muzeumok — zárva vannak. És ha művészi hajlamai támadnának, zenét akar hallani, meg kell elégednie 36-ik Rácz Lacival, ha ugyan ez is éppen nem valamelyik külföldi kávéházban rángatja a vonót. Operára hiába áhitozik. Az naftalinos álmát alussza és személyzete külföldi fürdőhelyeken, vagy vidéki színházulatoknál vendégszerepel. Pihenni majd pihen a télen; néhány lemondás, műsorváltozás nem a világ.

Szégyenteljes ez az állapot. Csak a birkatürelmű, ügyefogyott magyar közönséggel lehet ezt megcsinálni. Valamint csak Magyarországon történhetik meg, hogy mikor egy világraszóló internacionalis kongresszus van nálunk, amikor ötezer idegen tartózkodik a fővárosban, az Opera szeptember havában még mindig zárva van. És

még ez az ötezer idegen sem volt elég súlyos ok arra, hogy kapuit — hacsak néhány napra is — megnyissa.

Vendégeink majd elszélednek, hazamennek, de legdrágább müintézetünk egyikét, amelyben néhány estén át nemes szórakozást találhattak volna, legfőlebb csak kívülről látták. Aztán tessék majd ezekkel a hölgyekkel és urakkal elhíttetni, hogy nálunk a zenei élet is magas fokon áll.

Semmi okunk tehát nagyon lelkesedni az ujtásért, amely a képtelen állapotokat ugyis csak részben változtatta meg. A mindennapi előadást kövesse még a megrövidített szünet. Meg lehet oldani; legfőlebb néhány tag a semmittevés után kevesebbet pihen. Elvégre nagy pénzért igazán illik valamit dolgozni.

Krónikás.